

POJMANIE I PROCES

Część I: Przegląd

Tekst przewodni: Mk 14,1.

Zakres studium: Mk 14.

Wprowadzenie: W Mk 14 czytamy o spisku na życie Jezusa. Marek mówi wprost, że spisek ten trwał i rozwijał się od dłuższego czasu, gdyż „arcykapłani oraz uczeni w Piśmie szukali sposobu, jak by go [Jezusa] podstępem pojmać i zabić” (Mk 14,1). Dążenie wrogów Jezusa, by Go uśmiercić, zaczęło przybierać złowrogi kształt. Mk 14 opisuje wydarzenia związane z wydaniem Jezusa i potępieniem Go przez przywódców religijnych.

Tematy lekcji

W tej lekcji przeanalizujemy trzy ważne wydarzenia w ostatnich dniach przed Jego śmiercią:

1. Namaszczenie Jezusa kosztownym olejkiem.
2. Wyparcie się przez Piotra znajomości z Jezusem.
3. Cierpienie Jezusa jako wypełnienie prorocत्व.

Część II: Komentarz

Trzy postawy wobec Zbawiciela

Mk 14,1-11 to pierwsza perykopa czyli część rozdziału. W tej części Marek przedstawia dwie sceny z trzema głównymi postaciami czy grupami postaci: (1) kapłanami i uczonymi w *Piśmie*, (2) niezidentyfikowaną kobietą, (3) uczniami i Judaszem Iskariotą. Pierwsza grupa jest gotowa zapłacić sporą sumę, by uśmiercić Jezusa, o czym świadczy Mk 14,1.11. Ich dążenie jest dowodem, jak zepsuci byli przywódcy świątynni, którzy kierowali funkcjonowaniem świątyni. Jezus słusznie powiedział im: „Czyż nie jest napisane: Dom mój będzie przez wszystkie narody nazywany domem modlitwy? A wy uczyniliście zeń jaskinię zbójców” (Mk 11,17). Ich determinacja, by doprowadzić do śmierci Jezusa, była tak wielka, iż zdecydowali się przekupić jednego z jego uczniów, byleby osiągnąć swój cel. Marek sugeruje, iż przywódcy religijni opłacili także tłum mający pojmać Jezusa: „nadszedł Judasz, jeden z dwunastu, a z nim zgraja z mieczami i kijami od arcykapłanów i uczonych w Piśmie, i starszych” (Mk 14,43). Jest wysoce prawdopodobne, że wynajęli także tych, którzy świadczyli „fałszywie przeciwko niemu, ale świadectwa te nie były zgodne” (Mk 14,56). W świetle tych faktów nasuwa się wniosek, że kapłanom i innym izraelskim przywódcom bardzo zależało na uśmierceniu Mesjasza.

Druga postać to niezidentyfikowana kobieta, która była gotowa poświęcić dla Jezusa całe swoje oszczędności. Zakupiła kosztowny wonny olejek, by namaścić głowę i stopy Jezusa. Uczniowie oszacowali wartość tego olejku na znaczną sumę trzystu denarów (Mk 14,5). Denar był jedną z podstawowych rzymskich monet. „Wydaje się, że był zwyczajowo przyjętą całodzienną stawką przeciętnego robotnika (Mt 20,1-16)” (Lee Martin McDonald, „Money in the New Testament Era”, w: *The World of the New Testament: Cultural, Social, and Historical Contexts*, red. Joel B. Green i Lee Martin McDonald, Grand Rapids 2013, s. 573). Tak więc kobieta ta poświęciła sumę równoważną całorocznemu wynagrodzeniu za ciężką pracę. Przymuszczała odkładała tę sumę przez wiele lat. Tak czy inaczej, suma była imponująca. Kobieta ta pragnęła w ten sposób okazać wdzięczność Jezusowi i nie liczyła się z wielkością poniesionej ofiary. Jezus zaś zdecydowanie pochwalił jej dar, gdyż świadczył, jak bardzo Go ceniła. „Zaprawdę powiadam wam: Gdziekolwiek na całym świecie będzie zwiastowana ewangelia, będą opowiadać na jej pamiątkę i o tym, co ona uczyniła” (Mk 14,9).

Postaci w trzeciej scenie to, jak zaznaczyliśmy, uczniowie i Judasz. W przeciwieństwie do bezimiennej kobiety uznali oni, że cenny olejek, którym namaściła ona Jezusa, został zmarnowany. Stwierdzili wprost: „Przecież można było ten olejek sprzedać drożej niż za trzysta denarów i rozdać ubogim” (Mk 14,5). Choć kobieta ta poświęciła własne pieniądze, nie omieszkali jej potępić za tę pozorną rozrzutność, choćby nawet podyktowaną wdzięcznością dla Jezusa.

Judasz chętnie przyjął pieniądze za wydanie Jezusa ludziom, którzy zamierzali Go zabić. Marek nie podaje szczegółów negocjacji ceny za wydanie Jezusa. Jednak wiemy, że Judasz negocjował z przywódcami, bo napisał o tym Mateusz. Według niego to Judasz zwrócił się pierwszy do kapłanów: „Co mi chcecie dać, a ja go wam wydam? Oni zaś wypłacili mu trzydzieści srebrników” (Mt 26,15). Trzydzieści srebrników czyli trzydzieści sykli srebrnych jest tłumaczeniem greckiego *triakonta argyria*, przy czym *argyria* oznacza około cztery drachmy. Drachma była „podstawową standardową grecką monetą równą co do wartości rzymskiemu denarowi. (...) Przymuszczała to właśnie w takich monetach Judasz odebrał swoje »trzydzieści srebrników« czyli sto dwadzieścia denarów (Mt 26,15)” (McDonald, *The World of the New Testament: Cultural, Social, and Historical Contexts*, s. 573-574).

Suma zapłacona przez kapłanów i przyjęta przez Judasza była znacznie mniejsza niż to, co kobieta wydała na olejek. Krótko mówiąc, anonimowa kobieta wydała trzysta denarów, by symbolicznie namaścić Jezusa, zaś Judasz zgodził się Go wydać na śmierć za sto dwadzieścia denarów. Trudno o bardziej wymowny kontrast. Świadczy to o tym, jak nisko Judasz i pozostali uczniowie cenili swojego Nauczyciela.

Porywcy Piotr - blisko Jezusa, a tak daleko

Ostatnią postacią w omawianych scenach w Mk 14 jest Piotr. Odgrywa on istotną rolę w ostatnich rozdziałach *Ewangelii Marka*. Był jednym z tych uczniów, którym Jezus polecił przygotowanie Paschy (Mk 14,12-13; por. Łk 22,8). Później, kiedy Jezus zapowiedział, że jego uczniowie Go opuszczą podczas Jego aresztowania, Piotr „tym bardziej zapewniał: Choćbym nawet miał umrzeć z tobą, nie zaprę się ciebie” (Mk 14,31; por. Mk 14,29).

Piotr nie był w stanie spełnić prośby Jezusa o to, by „czuwał i modlił się” (Mk 14,38). Podczas aresztowania Jezusa zareagował przemocą i odciął ucho jednemu z sług kapłańskich (J 18,10; por. Mk 14,47).

Następnie Piotr pojawia się w scenie przesłuchania Jezusa w domu arcykapłana. Piotr szedł za Jezusem z daleka (Mk 14,54). Kiedy dostał się na dziedziniec pałacu arcykapłana, ktoś rozpoznał go jako jednego z wyznawców Jezusa. Zaskoczony tym Piotr „zaczął się zaklinać i przysięgać: Nie znam tego człowieka, o którym mówicie” (Mk 14,71).

Rozdział kończy się tym, że Piotr wybuchnął gorzkim płaczem pod wpływem wyrzutów sumienia. Postawa Piotra w tych sześciu scenach obrazuje doświadczenie wielu współczesnych wyznawców Jezusa. W jednej chwili jawimy się jako nieskazitelni bojownicy sprawy Jezusa, a w następnej zmieniamy się jak chorągiewka na wietrze i zachowujemy się jak zdrajcy. Aby uchronić nas przed takim rozchwianiem charakteru, Jezus radzi nam: „Czuwajcie i módlcie się, abyście nie popadli w pokuszenie” (Mk 14,38). Historia Piotra nie kończy się upadkiem. Prowadzony przez Ducha Świętego stał się on pokornym uczniem i jednym z filarów chrześcijańskiej społeczności.

Jezus a wypełnienie proroctwa

Ostatnia część lekcji jest poświęcona scenie męki i śmierci Jezusa opisaney w Mk 14. Jakże bolesne musiało być dla Niego to, że Jego uczniowie, którzy towarzyszyli Mu przez trzy lata, nadal nie rozumieli Jego misji. Kiedy Jezus został namaszczoney przez kobietę podczas przyjęcia, uczniowie uznali to za marnotrawstwo środków i nie omieszkali wyrazić swojej dezaprobaty. Serce Jezusa łamało się na myśl, że jeden z Jego uczniów zdradził Go, a inny wyparł się, że Go zna, zaś pozostali opuścili Go w najczarniejszej godzinie. Jakże przygnębiająco musiała działać na Niego świadomość, że religijni przywódcy i nauczyciele Jego ludu z największą zawziętością dążyli do uśmiercenia Go, choć mieli wszelkie dane po temu, by widzieć w Nim obiecane Mesjasza. Jezus żył na Ziemi jak człowiek. Odczuwał cały ból i smutek, jaki dotyka ludzkie serca w najtragiczniejszych okolicznościach. „I rzekł do nich [uczniów]: Smętna jest dusza moja aż do śmierci” (Mk 14,34). Jednak nikt i nic nie mogło Go odwieść z obranej ścieżki - ścieżki prowadzącej przez mękę do śmierci.

Jezus dobrze wiedział, jaki los Go czeka. Wiedział, dlaczego idzie obraną ścieżką i dokąd ta ścieżka wiedzie. Powiedział: „Syn Człowieczy wprawdzie odchodzi, jak o nim napisano” (Mk 14,21). Rozumiał, że to, co Go spotka, jest częścią Bożego planu. Nie miał wątpliwości, że „to się stało, aby się wypełniły Pisma” (Mk 14,49). Dlatego kiedy Piotr usiłował przekonać Go, by sprzeciwił się woli Boga objawionej w planie zbawienia, Jezus wyraźnie zidentyfikował szatana, który przemawiał przez Piotra, podobnie jak niegdyś przemawiał do Ewy przez węża. Jezus przyszedł na Ziemię, by oddać życie jako okup za ludzkość. Tak więc *Biblia* zapowiada dosłownie, że „Pomazaniec będzie zabity i nie będzie miał nikogo” (zob. Dn 9,26). Taki właśnie straszny los stał się udziałem Jezusa.

Część III: Zastosowanie

Poproś uczestników lekcji, by omówili następujące pytanie: Dlaczego uczniowie uznali, że namaszczenie Jezusa kosztownym olejkiem było marnotrawstwem? W ramach tej dyskusji przeczytajcie i rozważcie poniższy cytat: „Wypowiedziane z oburzeniem słowa: »Na cóż ta strata?« przypominały Chrystusowi największą ofiarę, jaką kiedykolwiek uczyniono — ofiarę złożoną z Niego samego jako przebłaganie za zgubiony świat. Pan był tak hojny dla swej ludzkiej rodziny, że nikt nie mógłby powiedzieć o Nim, że mógł uczynić więcej. Dając Jezusa, Bóg dał całe niebo. Z ludzkiego punktu widzenia taka ofiara była bezsensowną stratą. W ludzkim rozumieniu cały plan zbawienia jest stratą łask i zasobów. Na każdym kroku spotykamy się z samozaparciem i całkowitym poświęceniem Zbawiciela. Niebieskie zastępy mają więc prawo ze zdumieniem spoglądać na rodzinę ludzką, która rezygnuje z podźwignięcia się i wzbogacenia w imię bezgranicznej miłości objawionej w Chrystusie. Mają też prawo zawołać: »Na cóż ta strata?«” (Ellen G. White, *Życie Jezusa*, wyd. 16, Warszawa 2018, s. 417-418).

Czy zastanawiałeś się, dlaczego Judasz zdradził Jezusa? Zanim odpowiesz na to pytanie, przeczytaj poniższy cytat: „Judasz rozumował, że skoro Jezus ma być ukrzyżowany, wydarzenie i tak nastąpi. Jego własny akt zdrady nic nie zmieni. Jeśli Jezusowi nie jest przeznaczona śmierć, zostanie zmuszony jedynie do tego, aby uwolnić się z rąk aresztujących. W każdym przypadku jego zdrada przynosiła mu jakąś korzyść. Liczył na to, że zdradzając swego Pana, zrobi dobry interes” (tamże, s. 531).

	<p style="text-align: center;">MATERIAŁY DLA NAUCZYCIELI</p> <ul style="list-style-type: none">• Przewodniki- materiały uzupełniające treść „Lekcji biblijnych”.• Pytania- propozycje przebiegu zajęć i pytań do dyskusji w szkole sobotniej. <p style="text-align: center;">www.adwent.pl dział: Studium biblijne</p>	<p style="text-align: center;">KONSULTACJE ONLINE DLA NAUCZYCIELI</p> <ul style="list-style-type: none">• Wspólne przygotowanie do prowadzenia najbliższego studium Biblii.• Propozycje dodatkowych zajęć.• Odpowiedzi na pytania związane z treścią studium.• Wspólnota, modlitwa <p style="text-align: center;">każdy czwartek, godz. 20.00 Zoom: 856 5129 9515 Kod dostępu: Biblia</p>
---	---	--